

דין וחשבון

עורכי דין • רואי חשבון • הליכים משפטיים

www.globes.co.il

"תיקוני המס של ועדת טרכטנברג הם מס שפתיים"

בגיל 17 הייתה לו להקת קצב בשם "שליחי השטן". כשבגר הוא אמנם "חתך" מהמוזיקה לכיוונים אחרים, אבל לפני שנה חזר לכתוב ולהלחין שירים לאירועים חברתיים. כרואה חשבון בכיר הוא גורס שהקלות המס של טרכטנברג שוליות, ושהטלת "מס העשירים" היא אנטי-צמיחה. שיחה עם רו"ח מיקי בלומנטל

הדקלוח למעמד הביניים שוליות. מי שמשתכר 8,000 שקל לחודש יקבל 600 שקל - נקודת-זיכוי אחת או שתיים עבור ילדים עד גיל 3. כמה ילדים עד גיל 3 אתה יכול לעשות? ונותנים 179 שקל עד 14 אלף לחודש

לביה"ס בתל-ברוך. היו פרדסים, חוששים. רחוב רקנאטי היה וארי, היינו שטים בו בחצי-חבית עם קרשים. עד היום אני בקשר עם המון אנשים משם. אני אוסף חברים מכל התקופות, מכל החיים, זו האהבה שלי. "את אביטל פגשתי בגיל 16. היא הייתה בת 15, גרה ברמת אביב. למדתי בעירוני ד', נפגשנו במסיבה באליאנס, היא התחילה איתי, ומאז אנחנו ביחד. הייתי לא צייתן בדרך שלי, עושה מה שאני רוצה ונראה בסדר. גיטרה, שרתי תמיד, הרבה כדורגל. לקחנו את אליפות מועדוני הנוער של ת"א בקטריגל. שיחקנו נגד מכבי ת"א, הפועל ת"א. אחרי זה לקחו אותי להיות שוער נבחרת מועדוני הנוער בת"א בגלל הגובה שלי, ונסענו לגרמניה."

לאירועים של המשפחה. נהיה מסורתי. עשיתי שיר לאחת הוועידות של ויצ"ו ולעמותת עמיחי. אשתי אישה של מעשים טובים. צ'ריטי, מתנדבת."

■ חצי חבית בוואדי

"גולדתי בחיפה, נווה שאנן, לאבא נפתלי ולאמי ריתה ו'ל. אבא עלה ארצה בגיל 14, יהודי דתי מגרמניה, עם אמו, שנסעה ללדת אותו בבית הוריה בפולין; ואביו, שהיה ציוני, רצה לעבור בא"י, לא במסחר. אבי הגיע לסביבה לא דתית, מהר מאוד נכנס להגנה והפך לקצין, מ"פ בצה"ל במלחמת השחרור, נלחם בסג'רה שם השאיר הרבה מחבריו. בשלב הזה, בן 28, הפך לחילוני. לדרביון, לא היה דתי אף פעם, אבל לא מרד. את אמי, ילדת חיפה, הכיר דרך חבר משותף, שלימים נהיה לקוח שלי. הם התחתנו ב-27 באוגוסט 1946. כשאביטל ואני התחתנו, שמונו את עצמנו גם באתו תאריך, 27.8. אחי, אבינעם, עשה אותו דבר. ואחריו נתנו הבכורה קרן, וזהו, כינתיים. מאיה, הבת השנייה, באה ושאלה אם זה בסדר שהיא לא תתחתן בתאריך הזה."

■ פאיד, הוראה, גישור

"התגייסתי אחרי מלחמת ההתשה לנ"מ, וחטפתי את יום כיפור כמפקד סוללה. נכנסתי לפאיד תוך כדי בלגן גדול, ארטיסטי, הובלתי כוח של הגדוד שלי, יצאנו בשלום, הרבה מזל. עד לפני 10 שנים עוד עשיתי מילואים כסמג"ד, 60 יום בשנה. ב-75 השתחררתי, התחתנתי, עברנו להודו השרון והתחלתי ללמוד בבר-אילן. ידעתי מגיל צעיר שאלמד חשבונאות, ספיגה מהבית. לאבוי יש שיטה, שאנשים יעשו מה שהוא רוצה, בלי להגיד להם. אבל המקצוע הזה, בניגוד לתדמית, מרתק. אין יום שאני לא ממציא משהו: פתרון לסוגיה, הצעה, דרך, אינסופי כמעט. לימודים מהקשים שיש - כמויות החומר, עומק. לפני 8 שנים למרתי לתואר שני במשפטים, וזה הרבה יותר איזי. ב'77, בשנה השלישית, תופס אותי אחד המורים, מוריס קנה, ולוקח אותי לעבוד אצלו, במשרד פאהן-קנה. '81 אני מוצא את עצמי שותף, חצי שנה אחרי הסטאז'. וב'15 השנה האחרונה מנהל את המשרד, עם שני שותפים: יוהר קנה, הבן של מוריס, ונתן אלס. כשהגעתי, היו 25 איש, משרד בינוני; היום אנחנו 250, שיש בארץ. "אני אוהב את תחום ההוראה. מורה כפייזי, אוהב ללמד כל הזמן. במכללה למנהל אני מרכז ניתוח ד"חות כספיים והערכות שווי. במשרד אוהב להוביל עסקאות רכישה. אבל אחד הדברים שהסב לי עונג רב היה גישור בין שותפים במשרד רו"ח."

■ טרכטנברג

"אבי אמר לפני הרבה שנים, שהפער החברתי הוא אסון ושיום אחד העניים יעלו, פיזית, על העשירים. גדלתי בבית

■ הבית

בקצה הרחוב פרדס, עצי אשכולית מלבבים, ובקצה השני שדה הנפרס עד לאוטוסטרדה. "היו גם לולים", מרגיש רו"ח מיקי בלומנטל, "פה זה הדר, ארמות אברקישאק, שנגאלו מהשייח' הגדול. היה פה פרוע עד לא מזמן, עכשיו יש בחוץ גן ילדים קטן, נהמר". בלב הוד השרון, מושבת הפועלים שהייתה לבירת המעמד הבינוני, בחצר הבית, מעבר לשער האפור, מצאנו זולה. כריות כחולות נחות על כורסאות עץ נמוכות וחלוקי נחל סביבו. על הרשא פסל עז לבנה, בגודל טבעי, "מפלסטיק", ולצידה טוטם, 5 פרצופים נערמים בזה על זה. "במו"מ על קניית הבית", נזכר בלומנטל, "הסעיף האחרון היה אם הטוטם נשאר, או הולך עם המוכרת". מרצפות בגון חמרה, שולחו עם שמשייה ועץ לימון, "שמניב יופי" לצד תפוז סיני. "החורף עשה שמות בגינה, אבל מחר היא תהיה מסודרת", ספק מתנצל בעל הבית.

כד פרוחני בגב דלת הכניסה. פינת צעצועים צבעונית ("אגף הנכרה" בפי הסב הגאה). שולחו עץ ועליו עדר כבשים קטנות מחומרים שונים. פסלונים לטאות מתמימים את הקיר שמעל גרם המדרגות, שבתחתיתו פסל ברונזה המונח על ארני רכבת. ועוד פינת ישיבה. ציור של קרישמן. שטחים פזורים. ספה ארומה. מונח עתיק ועומס בכלים. נברשת בתקרה. פינת הטלוויזיה. ושעון אורלוגין בפתח המטבח בהיר העץ. "יש לי דוד, עמיהוד כספי, בן 86, אוסף שעונים אינסופי". "אחד השעונים נתרם למוזיאון ישראל", מוסיפה הרעייה אביטל, שעמלה כעת על כיוון השעון. במעבר לשעה ארבע הולמים ארבעה צלצולים כבדי משקל. אנחנו יורדים למטה, למרתף, "חדר ספורט ואירוח". טלוויזיה, מחשב, הליכון וגיטרה מונחת בצד על ארגז. "יש הרבה גיטרות בבית. חשמלית. אקוסטית. קלאסית. בגיל 17 הייתה לי להקת קצב, ניגנתי בחשמלית, אפילו התפרנסנו מזה, זה היה המקצוע הראשון שלי. התלבטתי אם לעשות מזה קריירה, להקה צבאית, אבל החלטתי שמוזיקה אעשה רק בתור חובבן. להקה קרא 'שליחי השטן'. זה היה ב'69-70', בתל-אביב. הופענו במועדוני נוער ברמת אביב, באפקה, במועדון ב'פ"ת, בתיספר, אליאנס, עירוני ד'. היה נהמר". "אני הייתי מהמעודדות", מרימה אביטל ידיים.

"לפני שנה", הוא ממשיך, "חזרתי להלחנה. כתבתי שיר על נשים, והקלטתי. אני וחברים מקליטים המון שירים ייעודיים - יומולדת לחברה, בר-מצווה, חתונה,

גב

אבי אמר לפני הרבה שנים, שהפער החברתי הוא אסון ושיום אחד העניים יעלו, פיזית, על העשירים. גדלתי בבית על תשתית סוציאליסטית. צעדתי ב'1 במאי. אבא סוציאליסט גדול, אני הגעתי לאמוצע המפה

ני

יש הרבה גיטרות בבית. בגיל 17 הייתה לי להקת קצב, ניגנתי בחשמלית, אפילו התפרנסנו מזה, זה היה המקצוע הראשון שלי. התלבטתי אם לעשות מזה קריירה, אבל החלטתי שמוזיקה אעשה רק בתור חובבן

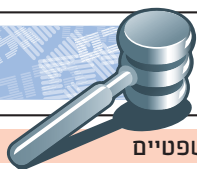
גב

במעמד צד אחד

עם רו"ח מיקי בלומנטל

אבישי מתיה, צילום: יונתן בלום

דין וחשבון

www.globes.co.il

עורכי דין • רואי חשבון • הליכים משפטיים

חיקי בלומנטל

אישי: רו"ח חיקי בלומנטל (59) נולד בחיפה ומתגורר בהוד השרון, נשוי לאביטל (57), לשעבר יו"רית אגף הרווחה בויצ"ו, אב ל-3: קרן (33, נשואה, מטפלת באמנות, "בעיקר עם אנורקטיות"), מאיה (30), נשואה, סיימה לימודי חשבונאות ועובדת בסניף Grant Thornton בניו יורק, אורי (23, קצין בקבע, לומד לתואר שני במנהל עסקים בת"א); סבא של איל (בת 3 וחצי)

מקצועי: שותף-מנהל במשרד רוה"ח פאהן קנה (רשת Grant Thornton). מרצה בכיר בחוג לחשבונאות במכללה למנהל. עורך ימי עיון והרצאות בנושאי כלכלה, חסים וחשבונאות

קריירה: התמחות: ראיית חשבון וביקורת בחברות ציבוריות ופרטיות בענפי המסחר, התעשייה, הנדל"ן וההשקעות; ניתוחים כלכליים, הערכות שווי ותוכניות עסקיות; בין הלקוחות: איתורן, קבוצת לוינסטיין, קבוצת קרדן, גזית גלוב, תעש, קוקה-קולה, קבוצת מאיר, המרכז הבינתחומי

בלומנטל, בביתו בהוד השרון. "במו"ם על קניית הבית, הספיץ האחרון היה אם הטוטם נשאר, או הולך עם המוכרת"

שיחות, עובר על חומרים. מיילים קורא כלילות או בוויקאנדרים. מגיע לפה, מתחבר למחשב, סמארטפון, כל הזמן אוויר-ליין. צהריים? משרת לא אכזב (אביטל): "ש ימים שהוא לא אוכל". בערב אוכל משהו קל. יוצאים הרבה לאירועים, סרט, תיאטרון, חברים. רואה ספורט, 'כוכב נולד', אותב את 'בי"ם למוזיקה'. אתמול הייתי בחוליו איגליסאס בנוקיה. היה כף. וקן נחמד, אשמאי גדול. הולך לישון מאוחר, ב'1".

סוד ההצלחה
"לאהוב אנשים".

לולא הייתי רו"ח
"מוזיקאי או מורה. אה, אשתי, מה את אומרת?". אביטל: "נכון".

בעוד 10 שנים
"לשלב ייעוץ עם עסקאות. ללמד צעירים, אפילו ילדים, מתמטיקה. לכתוב ספר לילדים".

עוד 2% מעל המיליון. זה ייצור הרבה בעיות גבייה ולא יהיה אפקטיבי, כי אנשים יעבירו הכנסות לחברות ונציבות המס לא תראה הרבה כסף. אין בכך תועלת: העלאת המס לא מגדילה את המקורות של המדינה, אולי להיפך - כשהעלו את התשלום לביטוח לאומי, עצמאים העבירו פעולות לחברות, וכלאו את ההכנסה בתוך החברה, שילמו 25% מס במקום 40%, ומשכו רק מה שצריך למחיתם. המס, עד עכשיו, היה נכון. מאוד חשוב לשמור על המתווה ואמון המשקיעים".

סדר יום

"מתעורר קצת לפני 6. מתעורר לאט. לא עושה כלום. למעט יום אחד שעושה ספורט בבוקר. בערב, או בוויקאנדר, עושה הרבה ספינינג, חדר כושר. אוכל קצת, סלט, פתית וגבינה. מגיע למשרד, במגדל לוינסטיין, בין 7 וחצי ל-8 וחצי. חוזר כל יום ב-9 פלוס. אוהב את זה, אשתי סובלת בשקט. היום עומס, מטורף. פגישות,

אם לא תהיה צמיחה, יכול להיות שאנשים ירגישו טוב, שהטילו מס על העשירים, אבל לא תהיה להם עבודה. ומס גבוה, לא יעזור, מעורר העלמת מס. כשהוא יורד, אתה מכניס פנימה, לרשת המס, יותר אנשים. מונע תכנוני מס לגיטימיים וגם אגרסיביים, והגבייה מצטברת וגדלה. "במתווה להורדת נטל המס המדינה רכשה את אמון הציבור. הרבה אנשים שאני מכיר, לקוחות, חברים, סמכו על התהליך ואפילו העתיקו את מושבם מהניכר. ופתאום לוקחים את המתווה, שהיה צריך להגיע ל-18% ב-2016, ועוצרים אותו, ומעלים את מס החברות ל-25% ורווחי הון ל-30%. נורא נחמד להעצים את נטל המס על השכבות החזקות, אבל במציאות, אצל חלקם שיעור המס יהיה אפס, כי הם יעתיקו את מושב העסק שלהם ויעבירו את חבות המס מחוץ למדינה.

"אני לא בעד 'מס לעשירים', שמי שמרוויח מעל מיליון שקל בשנה ישלם

על תשתית סוציאליסטית. צעדתי ב'1 במאי. אבא סוציאליסט גדול, אני הגעתי לאמצע המפה. אני מבין את המחאה החברתית, אבל חושב שלא תשיג תוצאות אלא אם תכניס פוליטיזציה. כל עוד לא יהיה שינוי פוליטי, רמת האינטרסים במפה הפוליטית לא תאפשר שינויים מבניים, להעביר תקציבים מכאן לכאן: השקעת משאבים בהתנחלויות לא משתנה בסט הפוליטי הקיים, גם לא השקעה בחרדים, או תקציב הביטחון. "אז קמה ועדת טרכטנברג, ייעוץ כמה תיקונים במס, בריכוזיות, אבל לא שינויים משמעותיים. בסופו של דבר, ההקלות למעמד הביניים שליות. מי שמשכר 8,000 שקל לחדש יקבל 600 שקל - נקודת ירכיב אחת או שתיים עבור ילדים עד גיל 3. כמה ילדים עד גיל 3 אתה יכול לעשות? ונתונים 179 שקל עד 14 אלף לחדש. זה מס שפתיים. "העלאת נטל המס היא אנטי-צמיחה. העושר מרוכז, אה-השוויון פרובלמטי, אבל